

Περι φιλαυτίας (Διονύσιος Ιερομόναχος (+))

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τί μπορώ να πω εγώ, ο σκοτισμένος και αμαρτωλός, στην αγιοσύνη σας, που πολύ συχνά διαβάζετε και ακούτε τους Αγίους Πατέρες; Δεν έχω τίποτε άλλο να πω, παρά μόνον την αδυναμία και ταλαιπωρία μας, εξαιτίας των οποίων φθάσαμε σε τέτοια πώρωση και κακία, και δεν σκεφτόμαστε τίποτε άλλο, παρά μόνο να εξετάζουμε τα ξένα σφάλματα, σαν να μας είχε βάλει ο Χριστός σ' αυτά παρατηρητές και ξεχάσαμε, γιατί αφήσαμε τον κόσμο και ήρθαμε στην έρημο.

Ήρθαμε να πολεμήσουμε με τον εχθρό μας διάβολο, και με τα πάθη που μας τυραννούν. Τα αφήσαμε αυτά και κατατρώγουμε ο ένας τον άλλον, ζηλεύοντας και πλεονεκτώντας. Μας κυρίευσε ολοκληρωτικά η βρωμερή φιλαυτία, και νομίζουμε ότι με την Ακολουθία που διαβάζουμε στην Εκκλησία και με τον Κανόνα που κάνουμε στο κελλί μας, θα σωθούμε, χωρίς να αποκτήσουμε τον νουν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και να τον μιμηθούμε όσο μπορούμε.

Και πώς μπορούμε να τον μιμηθούμε, αν δεν μας βοηθήσει; Πρέπει να βιάσουμε πρώτα τον εαυτόν μας και με τη φυσική χάρη που μας έδωσε να αντισταθούμε σ' όλα τα πάθη μας· να τον παρακαλέσουμε με πόνο καρδιάς, να καταδεχθεί η χάρη του, και να έλθει να μας βοηθήσει, να ενώσει την ψυχή μας με το άγιό του Πνεύμα, να αξιώσει τον νουν μας να φωτιστεί, για να αποκτήσουμε και εμείς νουν Χριστού. Τότε μεταλαμβάνοντας, το Άχραντο Σώμα και το Τίμιο Αίμα Του, γίνεται και το δικό μας σώμα μέλος Χριστού. Εάν προηγουμένως δεν θεραπευθεί η ψυχή μας, όπως είπαμε, αλλά είμαστε έρημοι από την χάρη του Θεού, δεν παραμένει σ' εμάς η αγία Κοινωνία, μόνον αναχωρεί, και μας αφήνει αρρώστους, όπως και πριν, όπως διδάσκουν οι Πατέρες της Εκκλησίας μας.

Και πώς μπορεί φθονερός άνθρωπος, ή πλεονέκτης, ή υπερήφανος, ή θυμώδης ή κατάλαλος, ή φίλαυτος, που μόνον το δικό του συμφέρον βλέπει, και τον αδελφό του μισεί και περιεργάζεται, να ενωθεί με τον ανεξίκακο Χριστό; Και ποιός μπορεί να μας διορθώσει; Κανένας. Εάν δε κάποιος Άγιος μάς πει το σφάλμα μας, εμείς ορμούμε καταπάνω του να τον ξεσχίσουμε με τη γλώσσα και με τα νύχια μας και τον απειλούμε με θάνατο. Βρίσκουμε χίλιες ψευδοκατηγορίες, που αν τύχει να μας καλέσουν να τις αποδείξουμε, θα μείνουμε άφωνοι, και φανεροί ψευδοκατήγοροι, γιατί δεν μάθαμε την καλογερική ζωή όπως πρέπει, και την ταπείνωση σε πρακτικούς Γέροντες. Καθόμαστε από την αρχήν στον διδασκαλικό θρόνο, και

αποκτούμε υποτακτικούς, και τους κάνουμε χειρότερους από τον εαυτόν μας, όπως λέει το άγιο Ευαγγέλιο. Και αν μας εμποδίσουν να τους υποβάλουμε σε δοκιμασία σύμφωνα με τους ιερούς Κανόνες, και δεν μας δώσει άδεια ο Πνευματικός μας να κάνουμε κάποιον μοναχό, αμέσως τρέχουμε και κολακεύουμε έναν ιερομόναχο, και τον κάνει μοναχό για να γίνει το δικό μας θέλημα, που οδηγεί στη δική του απώλεια. Και έτσι έγινε η Σκήτη μας ένα κομμάτι του κόσμου, που τίποτε άλλο δεν ακούεται αναμεταξύ μας μόνον αυτά που είπαμε και βλασφημείται το όνομα του Θεού εξ αιτίας μας.

Πότε ακούονταν στην εποχή των παλαιότερων Πατέρων, εδώ στην Σκήτην, φωνές, κραυγές, βλασφημίες, και κατάρες και οι υποτακτικοί να έχουν στόμα να ομιλούν; Και δεν σταματούν σ' αυτά μόνο, αλλά και χέρια ο ένας στον άλλον σηκώνει, και χτυπά τον αδελφό του ως εχθρό. Πόσο μεγάλη τυφλότητα, κακία, και απιστία ! Και ποιός μπορεί να μας διορθώσει τους ταλαίπωρους ; Ο νόμος της Εκκλησίας προστάζει ότι όποιος σηκώσει χέρι ή σε πιστό, ή σε άπιστο, εάν μεν είναι ιερέυς να καθαιρείται, εάν δε είναι μοναχός να του απαγορεύεται η θεία Κοινωνία.

(συνεχίζεται)